

[Poulsgaard]

Vi har drøftet det tidligere, og vi drøfter det nu igen. Vi er enige med forslagsstillerne i, at det er et problem, men på den anden side har vi som sagt vidnerne at tage hensyn til, og den indskrænkning, som også justitsministeren var inde på, der har fundet sted. Vi tror ikke, vi helt kan undvære muligheden for at føre anonyme vidner. Men som sagt er vi foreløbig lidt usikre over for det.

Leif Hermann (SF):

Som det er fremgået af debatten, og som det også fremgår af forslaget, er det ikke første gang, dette forslag bliver behandlet. Når man står over for så principielle og væsentlige spørgsmål af retssikkerhedsmæssig natur, som vi gør her, er det meget væsentligt, at der bliver lejlighed til i hvert fald to fremsættelser.

Hvad er der sket, siden forslaget kom frem i januar 1985? Vi har haft en offentlig debat af et omfang, som sjældent ses ved retsplejelovsændringer. Vi har ligeledes haft mulighed for i denne debat at tage spørgsmålet op om brugen af politiprovokatorer i kraft af det forslag, justitsministeren fremsatte i oktober måned.

Det er altså ganske væsentlige problemer af retssikkerhedsmæssig karakter, der ligger på folketingets bord i øjeblikket, og derfor er det overordentlig væsentligt og helt afgørende, at den offentlige debat er så omfattende, som den har været. Og den har ikke bare været omfattende. Den har haft deltagelse af alle de aktører, dette handler om, bortset naturligvis fra de mennesker, retsplejeloven tilsigter at beskytte, de tiltalte. I debatten har fremtrædende dommere, retsformænd og andre dommere deltaget og givet deres besyv med. Politiet har haft lejlighed til at udtale sig. Forsvarsadvokaterne har haft lejlighed til at udtale sig. Jeg kan dårlig forestille mig et bedre beslutningsgrundlag i så alvorligt et spørgsmål som dette.

På den anden side vil jeg godt sige, at jeg ikke har noget imod at vente på retsplejerådets udtalelse, men jeg må opfatte de bemærkninger, der er faldet her i dag fra det radikale venstre, fra socialdemokratiet og fra VS, sådan, at der nu er flertal i dette folketing for et absolut forbud mod brug af anonym vidneførsel. Hvorvidt retsplejerådet finder det rimeligt at foretage en teknisk vurde-

ring af det forslag, der ligger her, skal jeg ikke kunne udtale mig om. Jeg skal heller ikke kunne udtale mig om, hvorvidt det er betimeligt, og vi venter som sagt gerne, til vi ser betænkningen fra retsplejerådet.

Den politiske problemstilling må nu være afklaret. Derfor er dette også en dag, hvor de, der bekymrer sig om retssikkerheden, faktisk kan glæde sig over, at et flertal herinde fjerner den mulighed, højesteret har benyttet sig af i den dom, der er grundlag for forslaget.

Jeg vil godt komme med nogle bemærkninger til de enkelte ordførere. Jeg behøver ikke at sige så meget til hr. Ole Espersen, men jeg vil godt komme med nogle bemærkninger til de borgerlige partiers ordførere.

Hr. Fischer siger, at domstolene selv må vurdere, hvor meget der står på spil for samfundet, og at der her er tale om et enkeltstående tilfælde. Jeg har i de korte bemærkninger, i den ordveksling, jeg har haft med hr. Bjørn Elmquist, påpeget det betænkelige i, at man til skade for den tiltalte kan fortolke retsplejelovens bestemmelser sådan uden nogen konkrete holdepunkter i loven. For så vidt sådanne konkrete holdepunkter mangler, er det folketingets pligt af retssikkerhedsmæssige årsager at skabe disse konkrete holdepunkter, principielt uanset hvilken holdning folketinget har.

Hr. Fischer sagde, at der kun er tale om et enkelt tilfælde, og det svarer meget godt til den argumentation, det konservative folkepartis ordfører benyttede sig af sidste gang, spørgsmålet var til behandling. Tilsvarende har hr. Bjørn Elmquist været inde på sådanne synspunkter, og så vidt jeg forstod på kristeligt folkepartis ordførers og hr. Nør Christensens bemærkninger var det nogenlunde det samme.

Hertil er naturligvis at sige, at det da er rigtigt, at der kun er én dom, og der er oven i købet dissens. Men retssikkerhed er ikke noget, der fjernes på én gang. Hvis det var tilfældet, ville man nok lægge mærke til det, så ville protesterne nok være noget mere markante, og formentlig ville det vække væsentlig større betænkeligheder, end vi har været ude for blandt de borgerlige partier.

Det er sådan noget, man ødelægger lidt efter lidt, ganske u mærkeligt. I første omgang accepterer højesteret det »ganske undtagelsesvis«. Dernæst kan man forestille sig,